

JESSICA VITALIS

DARUL IEPURASULUI
QUINCY

Traducere din limba engleză de

Nicoleta Dascălu

corint junior

Dragi cititori,

Poveștile bune sunt vii, captivante și fantastice – dar popularitatea lor pe termen lung se datorează mesajelor profunde care îi încurajează pe cititori să gândească și să reflecteze, iar acesta este exact tipul de poveste pe care sper să o găsiți țesută în paginile cărții *Darul Iepurașului Quincy*.

Această reinterpretare a mitologiei franceze examinează diferența dintre eroi și răufăcători, explorând teme atractive pentru cititorii moderni: Ce rol ar trebui să joace știința în societatea noastră? Ce așteptări avem de la liderii noștri? Cum ne formează rolurile familiale – și privilegiile sau lipsa acestora? Ce impact au acțiunile noastre asupra lumii din jur?

Personajele mele principale, Iepurașul Quincy și Fleurine d'Aubigné, în mod sigur nu au toate răspunsurile, dar sper din suflet că voi și cititorii voștri tineri vă

veți bucura să îi însoțiți în călătoriile lor (la propriu și la figurat), printr-o lume în care bebelușii oamenilor sunt crescuți în plante asemănătoare verzelor, numite Chou, și sunt aduși pe lume de iepuri. Sper, de asemenea, că îi veți încuraja pe Quincy și pe Fleurine în eforturile lor de a-și salva viitorul – și țara.

Cum ar spune Iepurașul Quincy – țopăit fericit!

Jessica Vitalis

Obişnuiam să cred...

Că în fiecare poveste există un erou și un răufăcător. De exemplu, să luăm această poveste. A fost o vreme când aş fi susţinut că eu, Iepuraşul Quincy, eram eroul. Nu pentru că ar fi evident doar privind-mă – nu sunt un Angora Rex sau ceva asemănător. Dar eu sunt cel care a salvat Iepurăria (ca să nu mai vorbim de viitorul oraşului Montpeyroux). Dacă ăsta nu este eroism, atunci nu ştiu ce este.

Problema e că eu sunt cel care a creat necazurile încă de la început.

Asta nu înseamnă că a fost *numai* vina mea. Am avut parte de mult ajutor. Nu de la un iepure, ci de la un om. Un om pe nume Fleurine d'Aubigné¹.

¹ Oamenii au nume foarte ciudate. Acesta se pronunţă Floor-EEN Doo-bin-YAY (nota autorului).

Cândva, ți-aș fi spus că ea a fost personajul negativ din această poveste. Un personaj încăpățânat, egoist, nepăsător. Și, parțial, aș fi avut dreptate. Dar, totodată, aș fi greșit. Pentru că am învățat că, uneori, ceea ce separă un erou de un răufăcător este doar tabăra din care face parte.

Capitolul unu: *Quincy*

M-am dus prea departe. Să ne întoarcem la zilele când încă nu mă gândeam prea mult la eroi și răufăcători, la zilele dinainte să întâlnesc lumea oamenilor, la zilele dinainte să aud vreodată numele Fleurine d'Aubigné. De fapt, să ne întoarcem la dimineața în care Maman s-a trezit devreme ca să sorteze morcovii, în capătul celălalt al Iepurăriei, trezindu-mă dintr-un somn agitat. Această poveste începe în momentul în care m-am extras din grămada de membre încâlcite ale celor unsprezece frați și surori ai mei și am țopăit până la ea, având grijă să nu mă împiedic în lumina slabă a dimineții care se strecura prin singura intrare în vizuină.

— Bună dimineața, salutări, bună ziua, am spus eu.

— Bună dimineața, salutări, bună ziua, a răspuns Maman, apăsându-și ușor fruntea moale de a mea, sprijinind-o pe dunga albă care începea la nas și se întindea de-a lungul trupului meu negru.

— Pot să te ajut? am întrebat.

Maman s-a răsucit pentru a-și linge blana căruntă de pe piciorul din spate, bolnav de artroză, apoi a continuat cu evaluarea situației.

— Pregătesc micul-dejun. De ce nu-i trezești pe ceilalți? Chou așteaptă.

Mi-au căzut urechile când am auzit ce zi lungă ne aștepta. Maman susținuse întotdeauna că agricultura este o ocupație onorabilă, că am fost creați de Iepuroaica Grand Maman pentru a fi supraveghetorii vieții umane, dar eu nu voiam să rămân blocat pentru toată viața în Iepurărie. Dacă m-ar trimite măcar Comitetul să mă ocup de transport, aş putea să ies și eu și să văd lumea.

Visam să străbat țara în sistemul complex de tuneluri subterane despre care auzisem, dar pe care nu le văzusem niciodată, transplantând *Chou de vie*¹ și întorcându-mă cu morcovii mov de care aveam nevoie pentru a supraviețui. Mi-i imaginam pe frații mei strânși la picioarele mele, privindu-mă cu admirație în timp ce le spuneam povești ciudate și minunate, pline de întâmplări extraordinare și întortocheate. Dar împlinisem doisprezece ani și eram la fel de departe de repartizarea la transport precum fusesem cu un an înainte.

Poate anul viitor, mi-a spus Comitetul.

¹ „Varza vieții” (lb. franceză în original) (n.tr.).

E încă posibil să ai un puseu de creștere, mi-a spus și Maman.

Ce grămadă de morcovi stricați! Sigur, eram un pipernicit, dar puteam manevra o *Chou de vie*. (Chou sunt plantele care seamănă cu varza și pe care le cultivăm aici, în Iepurărie. Iepurii de transport le dezgroapă și le livrează oamenilor, care desfac frunzele mov catifelate pentru a scoate la iveală un bebeluș de om cuibărit în interior.)

În plus, ceea ce îmi lipsea în mărime și forță era compensat prin inteligență. Nu că mă laud, dar puteam calcula mai repede decât orice alt iepure câte Chou am plantat. Și mă pricepeam mai bine decât Comitetul să țin evidența iepurilor care erau repartizați pentru diverse sarcini. În plus, nu am uitat niciodată nimic din ce am auzit.

Și ce dacă ocazional făceam mici greșeli? Sigur, s-ar fi putut termina prost când am apreciat greșit adâncimea apei din pârâu, dar am scos-o pe Sophie înainte să se întâmple ceva grav. Cât despre faptul că, atunci când eram la cules, am confundat frunzele verzi ale morcovului sălbatic cu frunzele de morcovi mov, oricui i s-ar putea întâmpla. (Adică oricine nu le confundase niciodată și nu suferise o săptămână de diaree. De unde era să știu că morcovii mov nu cresc niciodată în pădure?)

Adevărul este că m-aș fi descurcat în orice situație din lumea oamenilor, dacă Comitetul mi-ar fi dat o șansă. L-am mirosit pe unul dintre frații mei, o stare proastă cuprinzându-mă ca un roi de țânțari enervanți.

— Încă zece zvâcniri, a mormăit Sophie, în timp ce se rostogolea și își acoperea ochii cu lăbușele ei albe ca zăpada.

Făcea parte din ultima serie de pui ai lui Maman. Poate pentru că era micuță ca mine, sau poate pentru că avea o fire blândă, întotdeauna avusesem o slăbiciune pentru ea.

Nu m-am putut abține să nu-i gădil burtica până când chicotelile ei mi-au confirmat că s-a trezit. Apoi i-am împuns și pe ceilalți din grămadă. Puii se întindeau și mormăiau și făceau tot posibilul să mă ignore.

— Lasă-mă în pace, iz de varză, a mormăit Durrell.

S-a rostogolit, provocând un nor de mirosuri misterioase din lumea oamenilor (mirosurile se agățau de blana lui, indiferent cât de mult se spăla). Întotdeauna a fost dificil, dar după repartizarea la transport, cu două sezoane mai devreme decât era normal, a devenit aproape insuportabil.

— Pleacă sau te pocnesc de nu te vezi! a spus Estelle, întinzându-și membrele foarte musculoase.

Toanele ei se limitau la acele câteva minute dintre trezire și micul-dejun, dar nu puteam să dau vina pe ea sau pe Durrell pentru atitudinile lor. Și eu aș fi morocănos dacă ar trebui să mă trezesc atât de repede după ce m-am culcat – chiar dacă aș ști că mă voi întoarce în pat la scurt timp după aceea. (Maman ținea mult la mesele în familie și insista ca ei să ni se alătore chiar și după ce

făcuseră livrări toată noaptea – și oricum nu ar fi putut dormi în zarva pe care-o făceam.)

Am sărit în cealaltă parte a grămezii, dar nu am avut mai mult noroc acolo.

— Ridică-te și strălucește, am spus în cele din urmă. Cine se trezește ultimul primește cel mai mic morcov.

Asta a funcționat. Frații mei s-au grăbit să se ridice. Se pregăteau în timp ce așteptau micul-dejun, netezindu-și blana și lingându-și labele pentru a-și spăla fața. Maman a scos o grămadă mică de morcovi mov din rezerva pe care o păstram între rădăcinile castanului uriaș, care se întindea peste vizuina noastră. Urechile mi s-au ridicat, trădându-mi neliniștea.

— Ne lipsesc patru morcovi, am șoptit eu.

Maman s-a sprijinit de unul dintre pereții groși ai vizuinii.

— Va trebui să ne mulțumim fiecare cu câte o jumătate de morcov.

Sămânța de furie care germinase¹ în stomacul meu în ultimele câteva luni a crescut. Dacă noi nu avem de mâncare este numai din vina oamenilor. Mă rog, nu chiar *numai* a lor. Este posibil să fi furat și eu, ocazional, un

¹ *Maman spune că am vocabularul unui iepure de cinci ori mai bătrân. Voi încerca să vorbesc simplu pentru tine, sper să reușesc (nota autorului).*

morcov sau doi (sau trei), în speranța că nutrienții vor declanșa un puseu de creștere.

Vinovăția s-a alăturat furiei, făcându-mă să mă încrunt. Știam că rezervele noastre se împușinau. Dar nu puteam crede că Comitetul, cu atât mai puțin Iepuroaica Grand Maman, ar lăsa lucrurile să ajungă atât de rău.

Acum am numărat stocul sărăcăcios din care Maman pregătise micul-dejun. Dacă ceva nu s-ar fi schimbat radical, urma să rămânem blocați pentru totdeauna pe dieta asta cu jumătate de morcov.

Și dacă rezerva continuă să scadă? Mi-am potolit vocea din cap, incapabil să îmi imaginez cum am putea supraviețui cu un sfert de morcov fiecare.

M-am ridicat pe lăbuțele din spate, am îndesat morcovii de dimineață în marsupiul de pe burtă și am început să împart câte unul fiecărei perechi de frați. (Dacă vă pricepeți la rasele de iepuri, atunci știți deja că Angora Roux au marsupii – cum altfel am putea transporta Chou?)

Durrell s-a ridicat și el, depășindu-mă în înălțime, arătându-și picioarele din spate musculoase de la natură, care deveniseră și mai puternice după ce fusese repartizat la transport.

— Cine te-a făcut șeful morcovilor?

De obicei, comentariile lui răutăcioase nu mă deranjau. Întotdeauna o ajutam pe Maman când puteam, sperând să-mi dovedesc valoarea. Dar astăzi, remarca lui

Durrell m-a durut. Eu nu eram șeful morcovilor. Eram, mai degrabă, un *hoț* de morcovi.

Aș fi vrut să-l pot provoca. Dar stătusem doar câteva minute pe picioarele din spate și deja tremurau.

— Nu-l lăsa să te supere, a șoptit Sophie.

Mi-am dat capul pe spate și am mers mai departe, ignorând mormăielile lui Durrell despre masa noastră sărăcăcioasă și despre cum era timpul să intrăm în grevă. Nimeni nu era mai nemulțumit de oameni decât eram eu, dar fără o modalitate de a comunica cu ei, greva nu ar fi fost de niciun folos.

Ne-am grăbit să mâncăm micul-dejun, ignorând văicărelile lui Claire, care se plângea că Bella nu împărțea frunzele, și înghesuindu-ne în jurul lui Victor, ca să-l susținem când a anunțat că i se mișcă un dinte.

— Încă mi-e foame, a spus Estelle după ce am terminat de mâncat.

Strigătele de „și mie” au umplut vizuina. Maman a suspinat.

— Va trebui să mergem să căutăm mâncare.

Am oftat împreună cu frații mei. A căuta mâncare înseamnă a părăsi siguranța din Iepurărie. (Munca de curier nu este lipsită de pericole, dar cea mai mare parte a timpului o petrecem în tuneluri. A ieși în aer liber înseamnă a te expune la necazuri.) Căutarea hranei însemna, de asemenea, multe stomacuri întoarse pe dos. Tehnic, puteam mânca trifoi și ceva vegetație din afara

Iepurării, dar nimic din acestea nu era prea hrănitor. În plus, nimic din ce găseam în pădure nu echivala valoarea nutritivă a morcovilor mov de care aveam nevoie pentru a crește. Dar nu aveam de ales – practic, îmi ieșeau coastele prin blană.

— Să ieșim, a spus Maman. Și să ne mișcăm repede. Chou nu cresc singure.

Am mormăit în sinea noastră în timp ce ne îndreptam spre ieșire. Deși soarele era deja sus, pe cer, și iepurii de transport anunțaseră o perioadă de căldură extremă în toată țara, temperaturile din Iepurărie rămâneau moderate pe tot parcursul anului. Sute de rânduri de Chou se întindeau în fața noastră, colorând peisajul în nuanțe care variau de la verdele lichen al lăstarilor până la movul-închis al celor gata de recoltare.

Alți iepuri ieșeau din zecile de vizuini care înconjurau câmpul. Dacă în mod normal ne salutăm veseli în timp ce ne îndreptam spre posturile noastre de lucru, astăzi am dat din cap tăcuți, înghițindu-ne cecotrofele¹ și țopăind spre ieșirea din Iepurărie. Mirosul de Chou, în mod normal dulce și ușor lăptos, era acum pătat de duhoarea înțepătoare a fricii. Când ieșeam să căutăm de mâncare, atrăgeam adeseori animale de pradă. În ciuda vrajei

¹ În mod normal, aceste excremente moi sunt un fel de vitamine pentru iepuri. Dar cum nu mâncasem destui morcovi, nu produceam destule cecotrofe încât să aibă vreun efect (nota autorului).

vindecătoare din Iepurărie, cu toții pierduserăm prieteni și rude. Scorbura noastră nu făcea excepție – i-am pierdut pe Papá și pe Grand-Maman din cauza pericolelor din pădure. (Maman susține că Grand-Papá a murit de bătrânețe, dar am auzit-o spunându-i unui prieten că a murit de supărare după ce a pierdut-o pe Grand-Maman.)

Măcar dacă am fi de mărimea iepurilor Angora Rex. Puteau livra zece Chou într-o singură noapte fără nicio picătură de transpirație. Erau atât de mari și de puternici, încât, atunci când pământul s-a crăpat, o iepuroaică Rex s-a întins peste crăpătură și a ținut-o de-o parte și de alta, până când Iepuroaica Grand Maman a reparat-o. Altă dată, a plouat atâtea zile și atâtea nopți, încât o Angora Rex și-a băgat în marsupiu câte o pereche din fiecare animal din țară și a plutit deasupra apelor până când acestea s-au retras.

Pe de altă parte, morcovii pe care îi mâncau Rex erau de mărimea brațului unui om. Asta era înainte de molișca care a distrus toți morcovii gigantici și pe Angora Rex odată cu ei, lăsând în urmă doar câteva culturi de morcovi amărâți. Comitetul pretindea că acest lucru a forțat-o pe Iepuroaica Grand Maman să ne creeze pe noi, dar eu nu eram atât de sigur de asta. Dacă Iepuroaica Grand Maman era atât de puternică, de ce nu îi salvase mai întâi pe iepurii Rex – sau pe morcovi?

Chiar dacă ar fi fost adevărat, evident că nu a ținut cont de lăcomia oamenilor care ne condamnă la moarte

prin înfometare. Maman a spus că probabil nu o făceau intenționat, dar mi se părea greu de crezut. Poate că nu reușiseră să controleze dispariția morcovilor mai mari, dar cu siguranță ar fi putut adăuga mai mulți morcovi mici la fiecare legătură. Sau ar fi putut cere mai mulți copii.

Oricare dintre aceste variante ne-ar fi rezolvat problemele.

Am dat din cap, realizând că eram din nou cu mintea în altă parte. Maman spunea că trebuie să învăț să mă concentrez pe ceea ce am de făcut în acel moment.

Am mers după frații mei prin aerul strălucitor, printre conifere masive.

Totul se simțea diferit în afara Iepurăriei. Mai mult decât căldura sufocantă. Mai mult decât culorile izbitoare ale florilor care împânzeau pajiștea. Mai mult decât zgomotul animalelor nevăzute care pășeau pe acele de pin căzute în pădurea ce înconjura pajiștea. Întreaga lume era mai clară. Mai previzibilă. Mai puțin magică. Mustățile mi s-au zbârlit și stomacul mi s-a răsucit.

*Termină cu prostiile*¹, mi-am spus eu, moralizator.

Mama îmi spunea mereu să nu-mi las imaginația să o ia razna. Chiar acum, trebuia să-mi păstrez cumpătul. Să mă concentrez să-mi umplu mai întâi burta, apoi marsupiul, apoi să mă întorc la Iepurărie.

¹ *Când sunt anxios sau speriat, mă apucă durerea de burtă* (nota autorului).